

РЕШЕНИЕ

№ 53

гр. Пазарджик, 02.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПАЗАРДЖИК, I НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на осемнадесети март през две хиляди двадесет и
четвърта година в следния състав:

Председател: Коста Ст. Стоянов

Членове: Димитър Б. Бишуров
Асен В. Велев

при участието на секретаря Константина Д. Рядкова
като разгледа докладваното от Асен В. Велев Въззивно наказателно дело от
частен характер № 20245200600078 по описа за 2024 година

и за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на глава 21 от НПК.

Образувано е по въззивна жалба на частната тъжителка и граждански
ищец - А. М. А., ЕГН *****, чрез повереника адвокат Д. К., срещу
Присъда № 24 от 27.10.2023 г., постановена по НЧХД № 20235210200027 по
описа за 2023 г. на Районен съд – Велинград.

С обжалваната присъда подсъдимата С. С. С., ЕГН *****,
българска гражданка, живуща в *****, общ. Велинград, *****,
омъжена, неосъждана, с основно образование, безработна, е призната за
невиновна, в това, че на 14.11. 2022 г., около 19,00 часа, в *****, общ.
Велинград, чрез скубане на косата и нанасяне на удари с ръка по двете ръце, е
нанесла лека телесна повреда на А. М. А., ЕГН ***** от *****,
изразяваща се в ***** на лявата ръка и двете предмишници,
хематом на дясната глутеална област, болки в скалпа, ръцете и глутеалната
област, поради което и на основание чл. 304 НПК е оправдана по
повдигнатото от тъжителката А. М. А. обвинение за престъпление по чл. 130,
ал. 1 от НК. Със същата присъда е отхвърлен и предявеният от А. А. срещу
подсъдимата С. С. граждански иск за сумата от 2 000,00 лева, като на
основание чл. 190, ал. 1 от НПК същата е осъдена да заплати на С. С. сумата
от 1 750,00 лева – разноски за адвокатско възнаграждение, а на основание чл.
78, ал. 3 от ГПК е осъдена да заплати по сметка на Районен съд – Велинград
държавна такса по разгледания граждански иск в размер на 80,00 лева.

Срещу присъдата е постъпила въззивна жалба с вх. № 6017/10.11.2023 г. от адвокат К., повереник на частната тъжителка и граждански ищец А. А., с която се релевират основания за нейната неправилност. Счита се за неправилен извода на съда за недоказаност на инкриминираното деяние, доколкото от прочита на доказателства и техния ана.з се установявало, че деянието е извършено от подсъдимата виновно. Прави се искане за отмяна на обжалваната присъда и постановяване на нова, с която подсъдимата да бъде призната за виновна, както и да бъдат уважени предявените граждански искиове на тъжителката. В допълнение към въззивната жалба се излагат съображения за неправилност на оценката на доказателствата по делото. Излага, че по делото са събрани доказателства, които установяват обвинителната теза, доколкото и косвените доказателства могат да послужат за изграждане на изводи за деянието и дееца, стига да представляват единно, логически обусловено фактическо цяло, при което да е възможен само един единствен безпротиворечив извод за релевантните факти по делото. Счита, че от приетата по делото експертиза са установени получените от тъжителката травматични увреждания и механизмът на получаването им, който съответствал на отразеното в приложеното по делото медицинско свидетелство от 17.11.2022г. Сочи, че от показанията на разпитаните по делото свидетели и проведената очна ставка между свидетелите Ф.А. А. и Х.С. А. се извежда извод, че е имало разпрания между тъжителката и нейната дъщеря – подсъдимата, като се преповтарят показанията на свидетелите. Счита, че съдът не е разгледал доказателствата във взаимната им логическа и фактическа връзка. Сочи, че действително е налице трудност за доказване на авторството, доколкото деянието било извършено в дома на тъжителката, която живеела сама, в малобройно населено място и липсвал очевидец. Счита, че оценката на показанията на свидетелите е неправилна доколкото не била отчетена психологията на такава изолирана и затворена общност, изповядваща мюсюлманска религия.

Срещу подадената въззивна жалба е постъпил отговор от защитника на подсъдима С. С. - адвокат Д. Т., с който жалба се оспорва като неоснователна. Счита поставената присъда за правилна, законосъобразна и основана на събраните по делото доказателства, като излага подробно съображения. Сочи, че от събраните доказателства не е доказана по безспорен и категоричен начин твърдяната в частната тъжба фактическа обстановка. Прави се искане за потвърждаване на присъдата. Счита за неоснователно направеното доказателствено искане за повторен разпит и провеждане на повторна очна ставка пред въззивната инстанция.

В проведеното пред въззивния съд открито съдебно заседание частната тъжителка и граждански ищец А. А., редовно призована, не се явява. Представява се от повереника ѝ - адвокат К., която поддържа подадената жалба по изложените в нея аргументи. Набляга се на обстоятелството, че всичко се случило в дома на майката, която живее сама, затова и липсва очевидец на инцидента. Счита, че всички останали доказателства установяват твърдяната в тъжбата фактическа обстановка, като в свидетелски показания на разпитаните по делото свидетели не са налице противоречия и подкрепят тезата в тъжбата. Поддържа се искането за отмяна на обжалваната присъда и постановяване на нова осъдителна такава.

Защитникът на подсъдимата - адвокат Т., поддържа подадения отговор и оспорва жалбата като неоснователна. Излага становище, че твърденията за нанесен побой е инсценировка от брата на подсъдимата, за да придобие облаги от майка си – частната тъжителка. Счита първоинстанционната присъда за правилна и законосъобразна, постановена въз основа на събраните доказателствата, доколкото не можело да се установи нещо, което не се е случило. Прави искане за потвърждаване на оправдателната присъда.

Подсъдимата С. С. не се признава за виновна, като в последната си дума моли да бъде оправдана, както е направил първоинстанционния съд.

Пред въззивната инстанция не се събраха нови доказателства. С Определение № 42/25.01.2024 г., постановено по реда на чл. 327 от НПК, въззивният съд остави без уважение направеното в допълнението към жалбата искане за допускане на повторен разпит и повторна очна ставка между свидетелите Ф.А. А. и Х.С. А., с оглед обстоятелство, че същите са подробно разпитани от първоинстанционния съд и повторен разпит не е необходим.

При извършена проверка за редовността и допустимостта на въззивната жалба, съд намира, че същата е редовна и допустима, като подадена от страна в процеса с право на жалба по смисъла на чл. 318 от НПК, в срока по чл. 319 от НПК и отговаряща на изискванията на чл. 320 от НПК, като е внесена и дължимата се държавна такса за разглеждането ѝ.

Въззивният съд, като обсъди доводите във въззивната жалба, както и тези, изложени в съдебно заседание от страните и събраните по делото доказателства, и след като в съответствие с изискванията на чл. 314 от НПК провери изцяло правилността на атакуваната присъда намира, че не са налице основания за нейната отмяна, но са налице основания за нейното изменение, досежно правната квалификация на инкриминираното деяние, по следните съображения:

Производството пред първоинстанционният съд е образувано по тѣжба от 16.01.2023 г. на частната тѣжителка А. М. А., ЕГН *****, впоследствие конституирана и в качеството ѝ на граждански ищец в производството, срещу подсъдимата С. С. С., ЕГН ***** – нейна дѣщеря, с тѣвдения за извършено от последната деяние на 14.11.2022г., около 19,00 часа, в *****, Община Велинград, когато чрез скубане на косата и нанасяне на удари с ръка по двете ръце ѝ е причинила лека телесна повреда, изразяваща се в ***** на лявата ръка и двете предмишници, хематом на дясна глутеална област, болки в скалпа, ръцете и глутеална област. Претендира се и присъждане на направените по делото разноски.

Пред първоинстанционния съд е приет за съвместно разглеждане и предявеният от А. А. граждански иск за осъждане на подсъдимата да ѝ заплати сумата от 2 000,00 лева, ведно със законната лихва, считано от 14.11.2022г. до окончателното ѝ изплащане, представляваща обезщетение за причинените вследствие на деянието неимуществени вреди, изразяващи се в претърпени болки и страдания.

Първоинстанционната присъда е постановена при изяснена фактическа

обстановка, която по категоричен начин се установява от събраните по делото гласни и писмени доказателства, от заключенията на назначените по делото съдебно-медицинска експертиза и съдебно-техническа експертиза и от приложения като веществено доказателство компакт-диск, съдържащ 6 бр. аудиозаписи и 6 бр. снимки, обсъдени подробно в мотивите на присъдата. Въз основа на обстоен и пълен анализ на събраните по делото доказателства, преценени поотделно и в тяхната съвкупност, първоинстанционния съд е приел следната фактическа обстановка, която напълно се споделя от настоящия въззивен състав:

Подсъдимата С. С. С. е дъщеря на тъжителката А. М. А., живее в *****, общ. Велинград на ***** и е неосъждана.

На 15.12.2005г. родителите на подсъдимата – баща ѝ С. А. А. и майка ѝ - А. М. А., ѝ дарили Поземлен имот, находящ се в *****, общ. Велинград, на *****, с площ от 210 кв.м., ведно с построената в имота паянтова жилищна сграда - къща със застроена площ 54 кв. м., където тъжителката и съпругът ѝ останА. да живеят. По морални съображения и от благодарност за дарението подсъдимата поела грижите за майка си и ѝ помагала в домакинството. От своя страна тъжителката давала спестените си пари, които събирала за погребение, на дъщеря си, за да ѝ ги пази.

На 25.02.2022г. подсъдимата била назначена от община Велинград за социален асистент на тъжителката, за което започнала да получава трудово възнаграждение. След като разбрал това братът на подсъдимата - свидетелят А. С. А., останал възмутен от постъпката на сестра си. Според него заради извършеното дарение подсъдимата била длъжна да гледа майка си „до живот“. Свидетелят А. А. се скарал със сестра си и тя престанала да се грижи за майка си.

През септември 2022г. трудовият договор между С. С. С. и Община Велинград, с който била назначена за социален асистент на тъжителката А., бил прекратен. След това за социален асистент на А. А. била назначена снаха ѝ - свидетелката Х.С. А.. Тъжителката поискала от подсъдимата да ѝ върне сумата от 4 500,00 лева, които събрала за погребението си. Подсъдимата ѝ върнала само част от сумата в размер на 2 000,00 лева, която А. А. дала на сина си - свидетелят А. А..

На 16.11.2022г. следобед, когато свидетелката Х. А. отишла да носи вечеря на свекърва си, я заварила пред къщата, заедно със свидетелката Ф.А. А. - съседка и първа братовчедка на подсъдимата. Свидетелката Ф. А. ѝ казала, че по-рано на същия ден подсъдимата е минала покрай къщата на тъжителката и я е заплашвала, като я посъветвала вечерта да вземат тъжителката в дома си.

На 16.11.2022г. братът на подсъдимата - А. С. А., подал последователно три сигнала на тел. 112, в 17:02 часа, в 17:44 часа и в 18:02 часа с идентично съдържание. Съобщил, че „*****“, имайки предвид сестра си С. С., че „*****“, но не знае защо, че днес е „*****“, както и че от един месец дъщерята изнудвала майка си за пари, искала ѝ личната карта, искала пари от нея. Съобщил, че в момента подсъдимата била пред къщата ѝ със съпруга си, да я запА.. Съобщил, че е завел майка им в дома си, че сестра му дошла и него да запА., но си тръгнала.

Казал, че сестра му е откачила и се страхува да остави съпругата си и майка си сами през нощта да не ги запА., а трябвало да отиде на работа нощна смяна. Поискал да бъде изпратен полицейски екип, който да предупреди подсъдимата. Съобщил е, че няма нужда да се изпраща екип на спешна помощ и че на другия ден ще заведе майка си, за да бъде освидетелствана от съдебен лекар и да даде С. С. под съд. На подадения сигнал не се е отзовал екип на РУП-Велинград.

На същата вечер свидетелят А. А. се обадил на кмета на ***** - свидетелят А. С. ХА.л. Казал му, че е имало разправия между майка и дъщеря, че сестра му била набила майка му и че я е взел вечерта в дома му, за да пренощува там. Свидателят ХА.л. отишъл в дома на свидетеля А., заварил там тъжителката А. А., която се оплаквала пред него, че е била бита от дъщеря си, показвала му ръката си, но свидетелят не забелязал по ръката й следи от побой. Свидателят ХА.л. се обадил на служителя на РУП-Велинград -полицейският инспектор М.Ю.С., който отговарял за района на селото, като го попитал какви действия да предприеме, в качеството си на кмет на селото. Свидателят С. го посъветвал да укаже на пострадаА.те да се обърнат към РУП-Велинград. Докато бил на адреса на свидетеля А. А., свидетелят А. ХА.л. не е виждал там подсъдимата. Същата вечер не е разговарял с нея.

На 17.11.2022г. сутринта, в 07,52 часа, свидетелят А. С. А. отново подал сигнал на тел. 112, в който съобщил, че зет му е набил него и съпругата му, а предния ден са били и майка му, изнудвА. я за пари, искА. й личната карта, за да теглят кредит, посинили я цялата, а в този момент пресрещнА. и него.

На същата дата на тъжителката А. А. било издадено медицинско свидетелство за пред съда от д-р Р.С., в което са описани травматични увреждания по тялото на пострадалата - ***** с морав цвят на гърба на лявата ръка с диаметри, съответно 1,5 см и 2 см; хематом с бледо морав цвят на лява предмишница с диаметър около 2 см; хематом с бледо морав цвят на дясна предмишница с диаметър около 1 см - 2 на брой; хематом с диаметър 5-6 см на дясна глутеална област.

На същата дата тъжителката подала жалба с вх. № 367000-11283 до РУП-Велинград, в която посочила, че на 14.11.2022г. около 19,00 часа дъщеря й дошла в дома й, като започнала да й се заканва и да й нанася удари в главата и тялото, предимно в главата. Тъй като тъжителката живеела сама, нямало кой да й помогне, а за случилото се не казала на никого. След като я набила, подсъдимата започнала да претърсва къщата и да търси пари и личната й карта. Посочила, че на 16.11.2022г. цял ден седяла при нея и я следяла, но тогава не я е била или заплашвала, както и че сутринта на 17.11. срещнала сина й А. С. А. и заедно със съпруга си - свидетелят М. А. С., го набили.

На тази дата до РУП-Велинград била подадена и жалба вх. № 367000-11262 от свидетеля М. А. С., съпруг на подсъдимата, че сутринта пред кафенето в ***** нейният брат е нанасял удари с юмруци по главата и по тялото с крака на подсъдимата и той, за да я отбрани, го е бутнал.

По двете жалба са образувани полицейски преписки, по които работил служителят на РУП-Велинград – свидетелят А.М.Б.. При разговор с пострадалата, А. А. му съобщила за нанесен й от дъщеря й побой, но

свидетелят не забелязал травматични увреждания по тялото на пострадалата.

От приетата по делото съдебно-медицинска експертиза се установява, че двете ***** (******) с морав цвят на гърба на лявата ръка на пострадалата, с диаметри 1,5 см и 2 см, както и хематомът на лявата ѝ предмишница, са причинени от притискане с ръце, като най-вероятно са следи, оставени от пръстите на човешка ръка, според техните размери. Същите могат да се получат от притискане, стискане с ръка, причинени от действието на човешки пръсти от едновременно стискане с ръка от палец и други два пръста на човешката ръка, които се явяват опоненти на палеца. *****та, 2 на брой, с бледо морав цвят на дясната предмишница, с диаметър 1 см, са причинени от притискане с ръце и това са най-вероятно следи, оставени от пръстите на човешка ръка, според техните размери. Кръвонасядането, с диаметър 5-6 см, на дясна глутеална (седалищна) област е получен от действието на твърд, тъп предмет, чрез удар или притискане с или върху такъв, към датата на инцидента 14.11.2022г. Това кръвонасядане може да се получи от падане на пострадалата върху предмети от обзавеждането на стаята и отговаря да е причинено по начина, описан в тъжбата. Според вещото лице всички ***** са в цветова гама, че да са получени във времето от 2-4 дни от травмата и са причинили на тъжителката болка и страдание. При изслушване на заключението в съдебно заседание вещото лице ***** уточнява, че не изключва хипотетичната възможност *****те в областта на ръцете на пострадалата да се получат от залягане и падане при контакт с повърхност на мебели. Времето, в което могат да се проявят е в рамките на половин до един час. Според вещото лице обстоятелството, че пострадалата е на възраст, поради което кожата ѝ е по-тънка, а капилярите на кръвоносните съдове по-чупливи, *****те могат да се получат при въздействие с по-малка сила, отколкото при млад човек. Хематомът в седалищната област е травма от падане и контакт с предмет от интериора от стаята. Тъй като описаните в медицинското свидетелство документи са близки по цвят, вещото лице е на становище, че са получени едновременно.

От приетата съдебно-техническа експертиза се установява, че на 16.11.2022г. на ЕЕНСП 112 са подадени три сигнала за инцидент в ***** от телефонен номер *****. В приетото в 17,02,31 часа обаждане, обажданият се е представил за А. С. А. и е съобщил за дъщеря, която иска да убива майка си, че я изнудва за пари и че „***** там нещо“. Не е поискал изпращане на медицински екип. В приетото в 17,44,52 часа обаждане, обажданият се е представил за А. С. А. и е съобщил, че „*****“, но РУП-Велинград му казал, че не могат да изпратят екип. Осъществена е връзка с ОДЧ към РУП-Велинград. В приетото в 18,02,10 часа обаждане, обажданият се е поискал изпращане на полицейски екип в ***** , като е съобщил, че С. С. е дошла да му запази къщата, но си е тръгнала. Осъществена е връзка с ОДЧ към РУП-Велинград. Поискал е да бъде изпратен екип, която да предупреди С.. На 17.11.2022г. в 07,52,59 часа от същия телефонен номер е подаден още един сигнал за инцидент в *****. Обажданият се е представил за А. С. А.. Съобщил е, че е набит от зет си, че предният ден е била майка му, която са изнудвали за пари и са посинили.

Настоящият съдебен състав споделя фактическите изводи на първоинстанционния съд, като счита, че приетата за установена от първата

инстанция фактическа обстановка по делото се подкрепя от събраните по делото доказателства, които районният съд подробно е обсъдил и анализирал поотделно и в тяхната съвкупност. Въззивният съд намира, че не са налице основания за нейната промяна, доколкото пред настоящата инстанция не се установиха нови факти и обстоятелства, а от друга счита, че тя е правилно установена от първата инстанция, на базата на обективен, пълен и точен анализ на събраните по делото доказателствени материали.

При така установената фактическа обстановка, районният съд е приел, че подсъдимата С. С. не е извършила престъплението, в което е обвинена и я е оправдал по повдигнатото с тѣжбата обвинение за извършено престъпление по чл. 130, ал. 1 от НК, доколкото по делото не е установено по несъмнен и категоричен начин, че получените от тѣжителката А. М. А. травматични увреждания са причинени именно от подсъдимата на 14.11.2022г. За да достигне до този извод, анализирайки събраните по делото доказателства, първоинстанционният съд е приел, че по делото не е установено по категоричен начин, че на посочената дата С. С. е ходила в дома на майка си А. А., където се твърди, че ѝ е нанесен побой, поради това не може да се направи несъмнен извод, че подсъдимата е извършител на престъплението, предмет на обвинението по подадената тѣжба.

Настоящата инстанция споделя извода на първоинстанционния съд, анализирал в пълнота показанията разпитаните по делото свидетели, съпоставяйки ги и с останалите събрани по делото доказателства, че не е установено по категоричен начин нито пряко, нито косвено, че подсъдимата и тѣжителката са се срещали на инкриминираната в тѣжбата дата - 14.11.2022г. С оглед на това правилен и обоснован е изводът на първоинстанционния съд, че по делото не е доказана по категоричен и несъмнен начин съпричастността на подсъдимата С. С. в извършване на вмененото ѝ с тѣжбата престъпление, че е нанесла побой над тѣжителката на А. А., в нейния дом на посочената дата – 14.11.2022г., вследствие на който са били получени нараняванията към дата 17.11.2022 г. телесни увреждания по тялото на тѣжителката.

В производствата от частен характер обвинителната функция е изцяло възложена на частния тѣжител. Той встъпва в процеса, за да отстоява своите права и законни интереси. Частният тѣжител е единственото лице с процесуална легитимация да инициира наказателно производство от частен характер спрямо друго, като от неговата воля зависи, дали да повдигне и поддържа обвинението пред съда, както и дали да се прекрати производството. Доколкото по делата от частен характер частният тѣжител осъществява обвинителната функция, то неговата е тежестта да докаже при условията на пълно и главно доказване изложените в тѣжбата факти, на които се базира обвинението, с допустимите по НПК доказателства и доказателствени средства. В настоящия случай и според настоящата инстанция събраните по делото доказателства не сочат на несъмнен и категоричен извод, че подсъдимата е съпричастна към деянието, за което ѝ е повдигнато обвинение с тѣжбата.

От събраните по делото доказателства категорично се установява, че тѣжителката и подсъдимата са майка и дъщеря, че тѣжителката, заедно с нейния съпруг през 2015 г. с договор за дарение са дарили на подсъдимата

съсобствения им недвижим имот в *****, както и че последната е поела грижите за тъжителката. Установено е от приетите по делото Договор за ползване на услуга „*****“ № 143/25.02.2022 г. и ***** че подсъдимата С. С. е била назначена от община Велинград за социален асистент на тъжителката А. А., за което е получавала възнаграждение.

От обясненията на подсъдимата и от свидетелските показания на разпитаните по делото свидетели се установява, че през лятото на 2022г., след като са се скарА. с брат й – свидетелят А. С. А., подсъдимата е престанала да ходи и да се грижи за майка си. От показанията на свидетелката Х.С. А., съпруга на А. С. А., се установява, че последната е започнала да се грижи, съответно е назначена за социален асистент на тъжителката А. А. от септември 2022г.

Установява се по делото и това, че тъжителката е спестявала средства за погребението си, които е давала на подсъдимата да ги пази. След като подсъдимата е престанала да се грижи за нея, тъжителката си е поискала обратно сумата от 4 500,00 лева, като подсъдимата е върнала само част от сумата в размер на 2 000,00 лева. Посочената сума от 2 000,00 лева, тъжителката А. А. е дала на сина си - свидетелят А. А..

От събраните по делото доказателства - медицинско свидетелство № 94/17.11.2022г. и приетата съдебно-медицинска експертиза, се установява, че към 17.11.2022г. по тялото на тъжителката А. А. са констатирани телесни увреждания описани по-горе и вероятния механизъм на получаването им – тези по ръцете от притискане с ръка, съответно това в седА.щната област от падане при контакт с повърхност на мебели от интериора на стаята. При изслушване на заключението в съдебно заседание вещото лице **** е уточнило, че не изключва и хипотетичната възможност *****те в областта на ръцете на пострадалата да се получат от ЗА.тане и падане при контакт с повърхност на мебели.

По делото са разпитани множество свидетели за установяване твърденията на тъжителката, че на 14.11.2022г. около 19,00 часа в дома й е била набита от дъщеря й – подсъдимата С. С., вследствие на което тъжителката е получила посочените по-горе телесни увреждания.

Твърденията на тъжителката, че е получила телесните си увреждания на посочената от нея в тъжбата дата – 14.11.2022г. се потвърждават единствено от показанията на сина й – А. С. А. и нейната снаха, съпруга на сина й – свидетелката Х.С. А.. Последната била разбрала за нанесения на свекърва й побой от съседката на тъжителката и нейна племенница - Ф.А. А., два дни след инцидента на 16.11.2022г. Последната й казала, че тъжителката й се оплакала за това, че дъщеря й – подсъдимата С. С., й нанесла побой, както и че на същата дата я е видяла да пред дома на тъжителката. Тези факти обаче са опровергани от свидетелката Ф.А. А., разпитана по делото и сочена като свидетел, на когото тъжителката първа се оплакала от нанесения от дъщеря й побой. Същата, предупреждена за наказателната отговорност, която носи като свидетел, в случай на лъжесвидетелстване, е посочила пред съда, че въобще не е говорила с тъжителката, съответно не е коментирала с нея процесния случай. В показанията си пред съда свидетелката Ф.А. А., отрича тъжителката

да ѝ се е оплаквала от дъщеря си. Същата свидетелката, сочена като първоизточник от Х. А., при проведената очна ставка с нея, сочи, че не е видяла нищо и не знае за такова нещо.

Всички останА. разпитани по делото свидетели - М. С. М., Ф. М. М., С. М. М., Ф. А. М. и С. А. М., въобще не знаят за конфликт между А. А. и дъщеря ѝ С. С.. Свидетелят М. С. М. и Ф. М. М. не са виждА. подсъдимата да посещава майка си в сочения период. Пред последната тъжителката не е споделяла, че дъщеря ѝ я бие или тормози за пари. Свидетелите С. М. М. и И. А. М. също не са чувА. за побой над А., извършен от дъщеря ѝ С.. Последният единствено е чул от хора в селото за разпавии между тях, визирайки цялото семейство, но не знае и не се е интересувал за какво са. Свидетелите Ф. А. М. и ХА.л ХА.л М. сочат, че А. А. не се е оплаквала пред тях от дъщеря си.

Видно е от показанията на разпитаните по делото свидетели – кмета на ***** - А. С. ХА.л, както и полицейския служител А.М.Б., че синът и снахата на тъжителката са подА. сигнал за конфликт с подсъдимата едва на 16 и 17.11.2022г. Техните показания се потвърждават и от представените по делото полицейски преписки и данните от назначената СТЕ във връзка с позвъняванията на тел. 112 от синът на пострадалата – А. С. А.. На 16.11.2022г. кметът А. ХА.л лично е посетил дома на А. А., където е била и тъжителката. Същата му е показала ръката си, но той не е видял следи и насинявания по нея. От друга страна, както е посочило вещото лице в заключението си, такъв вид ***** могат да се проявяват в рамките на половин до един час. В този смисъл, логично би било при твърдения, че телесните увреждания са нанесени на 14.11.2022г., същите да са били видими към 16.11.2022г.

Настоящата инстанция споделя извода на първоинстанционния съд, отчитайки заинтересоваността на свидетелите А. С. А. и Х.С. А. и несъответствията в тях, с оглед събрания по делото доказателствен материал, че не следва да ги кредитира безусловно в тяхната цялост. По делото са нА.це писмени доказателства, че А. А. и Х. А. са във влошени отношения с подсъдимата С. С. и нейното семейство, във връзка с възникнА.я помежду им конфликт на 17.11.2022г., за който са подадени жалби в РУП-Велинград. Може да се направи извод, че е нА.це някакъв имуществен спор между подсъдимата и семейството на брат ѝ, най-вероятно във връзка с това, че подсъдимата е била личен асистент на тъжителката, за което е получавала възнаграждение от община Велинград. Това обстоятелство е подразнило брата ѝ А. А., който в разпита си твърди, че след като сестра му е получила като дарение къщата от родителите си, то за него тя е била длъжна да гледа майка си „до гроб“. Може да се направи извод, че според свидетеля А. А. сестра му не е следвало да получава и възнаграждение от общината за осъществяване на грижи за майка му, доколкото по силата на извършеното в нейна ползва дарение задължението ѝ да се грижи за майка им следва от това обстоятелство. Раздразнението на свидетеля А., може да се изведе и от обстоятелството, че веднага след като договорът с общината е прекратен с подсъдимата С., именно съпругата му е станала асистент на майка му, започнала е да се грижи за нея като я навестявала, носела ѝ е храна, съответно е започнала да получава и възнаграждение за личен асистент от общината.

Отделно от това, възприетата от първоинстанционния съд правилна позиция да не кредитира показанията им по отношение конкретните твърдения за побой върху тъжителката именно на 14.11.2022г., са и множеството несъответствия на показанията на тези свидетели, с останА.я събран по делото доказателствен материал, както и самото тяхно поведение. В този смисъл, правилни са изводите на съда, че е странно обстоятелството, че свидетелката Х. А. е узнала за инцидента случайно от съседка, а не от пострадалата, за която се е грижила, както и че е забелязала следите от побой по тялото на свекърва си след два дни, при положение, че всеки ден я е посещавала. И двамата свидетели твърдят, че са забелязА., че именно на 14.11.2022г. вратата на къщата на тъжителката е била разбита, че е изнасян багаж и леглото е било обърнато, но пък не са съобщили за това на органите на реда, а са оставили деветдесетгодишната жена на пренощува сама в дома си. В същото време – два дни след това са подадени множество сигнала от А. А. на тел. 112 за наА.чието на конфликт със сестра му – С. С.. Това поведение е нелогично и житейски неоправдано. В тази връзка правилен е изводът на съда, че от съдържанието на проведените от него разговори с телефона за спешни случаи – на 16.11 и 17.11.2022г., по никакъв начин – нито пряк, нито косвен, не може да се възприеме, че подсъдимата е нанесла побой на майка си преди два дена. Видно е от съдържанието на обажданията, че никъде не се споменава за нанесен побой от подсъдимата на тъжителката на 14.11.2022г. Напротив – изрично е посочено, че „*****“, че „цял ден днес (на 16.11.2022г.) я е следила“, „*****“, като никъде не се споменава, че това е станало по-рано, именно в дома на пострадалата и именно на 14.11.2022г.

При извършената цялостна проверка на обжалваната присъда, настоящата инстанция не откри нарушения при извеждане на правнорелевантните факти, на основата на които районният съд е приел за недоказано обвинението, поддържано от частния тъжител чрез неговия повереник, за нанесена лека телесна повреда, именно от подсъдимата С. С. на сочената в тъжбата дата. Проверката, направена от настоящата инстанция, с оглед начина на формиране на вътрешното убеждение на контролирания съд, не сочи на нарушение на принципа на чл. 14 от НПК, нито на реда за събиране и проверка на доказателствата, визиран в чл. 107 от НПК. Доколкото възприемането с доверие или дискредитирането на определени доказателствени източници е аргументирано в съдебния акт и е ясно видим процеса на формиране на вътрешното убеждение на съдебния състав не са наА.це основания да се приеме, че е допуснато процесуално нарушение, каквито възражения са изложени във въззивната жалба. Проверката на материА.те по делото сочи, че първоинстанционният съд е извършил разпит на всички свидетели, които са имА. отношение към предмета на доказване по делото, събрал е необходимия обем от писмени доказателства, релевантни за случая, изслушал е и съответните експертизи, като е проявил необходимата активност за разкриване на обективната истина. По този начин доказателствената основа, върху която е изградил вътрешното си убеждение, е била достатъчна по обем за изясняване на обективната истина по делото. Първата инстанция обективно е преценила доказателствената стойност на анаА.зираните от нея гласни доказателства с оглед на тяхната годност

правдиво и вярно да възпроизведат фактите, релевантни за изхода на производството, както и с оглед евентуална заинтересованост от изхода на делото. Районният съд е направил един обстоен и логически издържан ана.з на всички събрани по делото доказателства и е изложил пълни и подробни съображения, относно това на кои от свидетелските показания дава вяра, на кои не, в коя част и защо, съпоставяйки ги с целия събран по делото доказателствен материал. В този смисъл, според настоящата инстанция, не са на.це твърденията в жалбата пороци на обжалваната присъда, съответно не е на.це нарушение на разпоредбите на чл. 107, ал. 5 от НПК, във връзка с ана.за на свидетелските показания, дадени по делото, съпоставени с останА.те събрани по делото доказателства.

Правилен е извода на първоинстанционния съд, че от показанията на останА.те разпитани свидетели също не се установява нито пряко, нито косвено, че подсъдимата и тъжителката са се срещА. на 14.11.2022г. В принципен план, правилно е становището изразено в допълнението към въззивната жалба, че косвените доказателства могат да послужат за изграждане на изводи за деянието и дееца, стига да представляват единно, логически обусловено фактическо цяло, при което да е възможен само един единствен безпротиворечив извод за релевантните факти по делото. В случая обаче, веригата от събраните по делото косвени доказателства не води до единствения възможен, несъмнен и категоричен извод за авторството на престъплението, на конкретно посочената дата и то по начин, който да изключва други възможни версии. Както беше посочено, освен показанията на синът и снахата на тъжителката, не са на.це други косвени доказателства, които да сочат на извод, че подсъдимата е съпричастна към извършването на вмененото ѝ обвинение именно на дата 14.11.2022г., за която се твърди в тъжбата. В този смисъл възраженията във въззивната жалба, че са събрани достатъчно косвени доказателства за съпричастността на подсъдимата за вмененото ѝ с тъжбата престъпление, които еднопосочно и непротиворечиво сочели на този извод, са неоснователни.

За настоящата инстанция възражението в допълнението към жалбата, че съдът не оценил правилно показанията на разпитаните по делото свидетели, доколкото не била отчетена психологията на такава изолирана и затворена малка общност, изповядваща мюсюлманска религия, за която „*****“, са неоснователни. Видно е от показанията на всички останА. разпитани по делото свидетели, освен близките роднини на тъжителката, че те не са видели или чули за случилите се събития, описани в тъжбата. Един от свидетелите сочи, че е чул за разправии в семейството преди 5-6 месеца, но същият не се е интересувал за какво точно е. В случая е възможно да се касае и за инцидента на 17.11.2022г., състоял се между брата на подсъдимата и нейният съпруг, но не може да се изведе категоричен извод в насока, че се касае именно за нанесен побой над тъжителката от подсъдимата на сочената в тъжбата дата. Не са на.це основания съдът да се съмнява в достоверността на показанията им, като религиозната им принадлежност не води несъмнено до извод, че те са премълчА. за станА. им известни други обстоятелства, различни от изложените пред съда, макар и предупредени за наказателната отговорност, която носят в случай на лъжесвидетелстване.

Въз основа на установените по делото фактически положения, след ана.з

на доказателствената съвкупност, настоящата инстанция формира правните си изводи за нА.чие на доказателствена необезпеченост на повдигнатото с частната тъжба обвинение за съпричастност на подсъдимата С. С. към инкриминираното престъпно посегателство на посочената в тъжбата дата, което обосновава и нейното оправдаване по предявеното ѝ обвинение. Недопустимо е постановяването на осъдителна присъда при недоказаност на обвинителната теза, която при дела от частен характер следва да бъде доказана от частния тъжител по убедителен и несъмнен начин. Само когато всички факти, включени във веригата на причинно-следствения процес на престъпното деяние и неговото авторство бъдат напълно изяснени и установени с изискуемия обем доказателства, решаващият съд може да обяви осъдителен съдебен акт. Настоящият случай, по изложените по-горе аргументи, не е такъв. Разпоредбата на чл. 303 от НПК сочи императивното правило, че съдът признава подсъдимото лице за виновно само и единствено, когато обвинението е безспорно доказано, което е гаранция за реА.зиране на процесуалните му права, произтичащи от презумпцията за невиновност, изрично провъзгласена в чл. 16 от НПК. Присъдата не може да почива на несигурност, хипотези и предположения по отношение обективните и субективни признаци на престъпното деяние, както и относно участието на извършителя в него. Доколкото липсват каквито и да било други доказателства, дори и косвени такива в подкрепа тезата на обвинението, според настоящата инстанция правилен и обоснован е изводът на първоинстанционния съд, че повдигнатото с тъжбата обвинение не е доказано в изискуемата от закона категоричност и сигурност. С оглед всичко гореизложено, изложените в жалбата възражения за доказателствената дейност на съда по проверка и оценка на събраните по делото доказателства, настоящата инстанция счита за неоснователни, като споделя изводите на първоинстанционния съд относно фактите, подлежащи на доказване в производството, а именно липсата на категорични и несъмнени доказателства, че именно на 14.11.2022г. подсъдимата С. С. е посетила къщата на тъжителката и ѝ е нанесла побой, вследствие на който и е причинила травматични увреждания, представляващи лека телесна повреда. С оглед на това, правилно и законосъобразно първоинстанционният съд е оправдал подсъдимата по повдигнатото ѝ обвинение.

По отношение правната кВА.фикация на деянието, описано в тъжбата – при дела от частен характер, преследвани по тъжба на пострадаА.я, задължение на съда е да даде правната кВА.фикация на описаното в тъжбата деяние, на база изложените в нея твърдения на тъжителя, като не е обвързан от правната кВА.фикация, която тъжителят е предложил. Доколкото съобразно разпоредбата на чл. 314 от НПК, въззивният съд дължи цялостна проверка на първоинстанционната присъда, настоящата инстанция счита, че неправилно първоинстанционният съд е кВА.фицирал деянието, описано в тъжбата, като лека телесна повреда с разстройство на здравето по смисъла на чл. 130, ал. 1 от НК, а не като такава по чл. 130, ал. 2 от НК, като не е взел предвид и това, че пострадалата е майка на подсъдимата, за което разпоредбата на чл. 131, ал. 1, т. 3 от НК предвижда кВА.фициран състав. Според настоящата инстанция правилната правна кВА.фикация на деянието в случая е по чл. 131, ал. 1, т. 3, предл. 1, във връзка с чл. 130, ал. 2 от НК по

следните аргументи:

Лекиите телесни повреди по степен на увреждане са два вида – такива с разстройство на здравето по чл. 130, ал. 1 от НК, и такива без разстройство на здравето по чл. 130, ал. 2 от НК. Престъплението лека телесна повреда предполага увреждане на физическия интегритет на личността, извън случаите на тежки и средни телесни повреди. Относно характера на телесното увреждане следва да се имат предвид указанията в т. 15 и т. 16 от ППВС № 3 от 27.09.1979 г. по н. д. № 6/1979 г., с което Пленумът на Върховния съд е дал тълкувание за обективните и субективни признаци на двата вида леки телесни повреди.

За телесна повреда с разстройство на здравето, извън случаите на чл. 128 и 129 от НК, кВА.фицирана по чл. 130, ал. 1 от НК, законът има предвид всички увреждания на организма, които са довели до болестно състояние, без то да е продължително, постоянно, трайно или временно опасно за живота. Касае се за кратковременно разстройство на здравето, изразяващо се в леко увреждане на анатомическата цялост на организма или тъканите, както и до леки изменения във физиологическите функции извън болката и страданието. За леки телесни повреди с разстройство на здравето се приемат случаите на наранявания на кожата, насиняване на части от тялото, счупване на носни костици, изгаряния от по-лека степен, леки навяхвания на крайниците, мозъчно сътресение без загуба на съзнанието, контузни рани и други. Всяко увреждане, което е довело до временно разстройство на здравето, неопасно за живота се кВА.фицират като лека телесна повреда по чл. 130, ал. 1 от НК. По този текст следва да се кВА.фицират и разкъсвания на кожата със забелване на епидермиса и насиняване с моравочервен цвят по друга част на тялото, разкъсване на част от кожата, което не се обхваща от съставите на чл. 128 и чл. 129 НК, съответно контузни рани, които причиняват оток и посиняване на бузата, доколкото деянието е изменило нормалното състояние на лицето, което може да продължи известно време. Големите и дълбоки *****, които са резултат на разкъсвания на кръвоносни съдове и подкожни кръвоизливи, могат да внесат смущение в засегнатите органи и да предизвикат временна нетрудоспособност, поради което следва да се кВА.фицират като разстройство на здравето по смисъла на чл. 130, ал. 1 от НК.

В разпоредбата на чл. 130, ал. 2 от НК са посочени обективните признаци на втория вид лека телесна повреда, която представлява всяко увреждане, което е причинило болка или страдание без разстройство на здравето. В тези случаи пострадаА.ят претърпява само болка и страдание, като болката, по своята същност представлява неприятно физическо усещане, а страданието се определя като продължаваща болка. Тези телесни увреждания се свеждат до краткотрайни телесни болки, предизвикани от посегателство върху различни части на тялото. За съставомерността на деянието не е необходимо във всеки конкретен случай да се доказва, че пострадаА.ят е претърпял болка или страдание. Достатъчно е извършеното посегателство да е от такова естество, че да предизвика такива последици при нормални условия, като при него е възможно да са наА.це и обективни следи, както и да няма такива. Еднопосочна е съдебната практика, че при този вид лека телесна повреда болката или страданието трябва да са от такъв характер, че да не представляват разстройство на здравето. Такива са например нанасяне на

удари с ръка, крак или друг предмет по тялото на пострадалА.я, които удари не довеждат до накърняване телесната цялост, а само до временна болка от удара. Съобразно практиката на съдилищата, с оглед определяне правилната квалификация на деянието, съдът е длъжен при констатиране на лека телесна повреда, изразяваща се в кръвоизливи, чрез съдебно-медицинска експертиза да установи дали те са незначителни и са довели само до физическа (телесна) болка и страдание, или са такива, предизвикващи разстройство в здравето на пострадалА.я.

В разпоредбите на чл. 131 и чл. 131а от НК са предвидени квалифицирани състави на телесните повреди. Така в разпоредбата на чл. 131, ал. 1 от НК, в т. 3 от НК е предвидено по-тежко наказуемо причиняване на телесна повреда – когато телесната повреда е причинена на родител – на майка или на баща. Като в случаите на лека телесна повреда, причинена на майка или баща, наказанието е лишаване от свобода до три години при лека телесна повреда по чл. 130, ал. 1 от НК и до една година или проба по чл. 130, ал. 2 от НК.

В случая от събраните по делото доказателства се установява, че на тъжitelката А. М. А. са нанесени телесни увреждания – с морав цвят на гърба на лявата ръка с диаметри около 1,5 см и 2 см, на лявата предмишница с диаметър около 2 см, два хематома с бледо морав цвят на дясната предмишница с диаметър около 1 см, хематом с диаметър около 5-6 см на дясната глутеална (сесилна) област. Такива са и твърденията в тъжбата, съобразно приложеното по делото медицинско свидетелство. Видно е от приетата по делото експертиза е, че се касае за получени телесни увреждания изразяващи се в **, **, които не са големи и дълбоки, съответно не са в резултат на разкъсвания на кръвоносни съдове и подкожни кръвоизливи, внасящи смущение в засегнатите органи, които да следва да се квалифицират като разстройство на здравето по смисъла на чл. 130, ал. 1 от НК. Описаните са позиционирани по ръката, предмишниците и сесилната област, същите не представляват разкъсно-контузни рани, довели до забелване на епидермиса на кожата, съответно няма данни да са предизвикващи разстройство на здравето. Такива не се твърдят и в тъжбата. Според приетото по делото заключение по назначената съдебно-медицинска експертиза, което настоящата инстанция кредитира като компетентно изготвено, травматичните увреждания са причинили единствено болки и страдания на пострадалата за около 2-4 дни от датата на травмата. В този смисъл, според настоящата инстанция описаните в тъжбата и установени по делото телесни увреждания на пострадалата А. А. представляват лека телесна повреда, без разстройство на здравето, причинили единствено болка и страдание – престъпление по чл. 130, ал. 2 от НК, а не както неправилно е приел първоинстанционния съд – по чл. 130, ал. 1 от НК. Още в самата тъжба е посочено, че тъжitelката А. М. А. е майка на подсъдимата С. С. С.. Това обстоятелство не е и спорно в настоящото производство. Доколкото разпоредбата на чл. 131, ал. 1, т. 3 от НК предвижда квалифициран състав на нанасянето на лека телесна повреда на родител, според настоящата инстанция в случая правилната правна квалификация на описаните в тъжбата телесни увреждания на пострадалата А. А. – майка на подсъдимата, е чл. 131, ал. 1, т. 3, предл. 1, във връзка с чл. 130, ал. 2 от НК.

Дадената от първоинстанционния съд погрешна правна квалификация

представлява нарушение на закона, но същото не налага отмяна на първоинстанционната присъда и връщане на делото за ново разглеждане, а единствено нейното изменение, като въззивният съд, в съответствие с правомощията си по чл. 337, ал. 1, т. 2, във връзка с чл. 334, т. 3 от НПК, следва да посочи правилната правна квалификация. Приетата от настоящата инстанция правна квалификация на деянието, като лека телесна повреда по чл. 131, ал. 1, т. 3, предл. 1, във връзка с чл. 130, ал. 2 от НК, за което се предвижда наказание Лишаване от свобода до 1 година или Пробация, се явява същото, но по-леко наказуемо такова по смисъла на чл. 337, ал. 1, т. 2 от НК, от това по чл. 130, ал. 1 от НК, предвиждащо наказание Лишаване от свобода до 2 години или Пробация. С оглед особена разпоредба на чл. 161, ал. 1 от НК наказателното преследване и за двете престъпления се възбужда по тѣжба на пострадалия до съда, за което се образувано дело от частен характер. Доколкото подсъдимата се е защитавала по всички факти, изложени в тѣжбата, а с присъдата е призната за невиновна и е оправдана по тези факти, т.е. макар и да е допусната грешка в правната квалификация, тя не е осъдена и призната за виновна по неповдигнато обвинение, според настоящия съдебен състав по никакъв начин не са нарушени правата ѝ. Допуснатата грешка в правната квалификация, според настоящата инстанция, по никакъв начин не нарушава и правата на тѣжителката. Видно от мотивите на обжалваната присъда, районният съд навсякъде е посочил, че тѣжителката е майка на подсъдимата. Това е посочено и в самата тѣжба, а отговора към нея, подаден от подсъдимата липсват възражения в обратна насока като това обстоятелство също е потвърдено. В този смисъл, подсъдимата е организирила защита си и се е защитавала по твърдените в тѣжбата факти, сред които е и това, че се твърди телесната повреда да е нанесена на майка ѝ. Настоящата инстанция счита, че грешката при цифровото изписване на правната квалификация на деянието по никакъв начин не се отразява на правилността на присъдата, доколкото въззивният съд също достигна до извод, че не е доказано по категоричен начин, че именно подсъдимата е извършител на деянието, за което ѝ е повдигнато обвинение с тѣжбата, съответно правилно е призната за невиновна и е оправдана от първоинстанционния съд. С оглед гореизложеното, не се налага отмяна на първоинстанционната присъда и връщане на делото за ново разглеждане, като с настоящото решение присъдата ще се измени в частта за правната квалификация на деянието, по която подсъдимата е оправдана и призната за невиновна, като се посочи правилната такава по чл. 131, ал. 1, т. 3, предл. 1, във връзка с чл. 130, ал. 2 от НК.

По отношение предявения за съвместно разглеждане граждански иск от тѣжителката за заплащане на сумата от 2000,00 лева – обезщетение за причинени неимуществени вреди, правилно същият е отхвърлен като неоснователен. Както правилно е посочил контролираният съд основанийето на гражданския иск в наказателния процес е деянието, предмет на обвинението. Дори в случаите, когато лицето не следва да носи наказателна отговорност, съдът дължи изследване на предпоставките за ангажиране на гражданската отговорност, уредени в разпоредбата на чл. 45 от ЗЗД. Фактическият състав за ангажиране гражданската отговорност на дееца предполага на първо място доказване на извършено от него противоправно

деяние, вследствие на което да са възникнали вреди. По делото не е доказана съпричастността на подсъдимата за нанесените на тържителя траматични увреждания, т.е. не е установено извършено от нея противоправно деяние спрямо тържителя, каквито са нейните твърдения. Доколкото липсват основни предпоставки за ангажиране на гражданската отговорност на подсъдимата за възстановяване на настъпилите в сферата на тържителя вреди – противоправно деяние, което да е извършено от подсъдимата и вследствие на което да са възникнали вредите, то правилно и законосъобразно първоинстанционният съд е отхвърлил предявената искова претенция като неоснователна.

В съответствие с разпоредбата на чл. 190, ал. 1 от НПК, доколкото подсъдимата С. С. е призната за невиновна по повдигнатото с тържбата обвинение, с оглед направеното искане и представените по делото доказателства за реалното им извършване, направените от подсъдимата разноски пред първата инстанция в размер на 1 750,00 лева – адвокатско възнаграждение, са възложени в тежест на частната тържителя. С оглед на това, че е в производството е разгледан и предявеният от А. А. граждански иск за сумата от 2 000,00 лева, доколкото същият е отхвърлен, правилно последната е осъдена да заплати по сметка на съда и дължимата държавна такса в размер на 80,00 лева.

В обобщение, извън сочените в жалбите пороци на присъдата при служебната ѝ проверка въззивният съд не намери основания за нейната отмяна и постановяване на обратен резултат. Присъдата обаче следва да се измени на основание чл. 337, ал. 1, т. 2, във връзка с чл. 334, т. 3 от НПК, само в частта ѝ за правната квалификация на деянието, като то се преквалифицира в деяние по чл. 131, ал. 1, т. 3, предл. 1, във връзка с чл. 130, ал. 2 от НК. В останалите ѝ части, на основание чл. 338, във връзка с чл. 334, т. 6 от НПК, присъдата следва да бъде потвърдена.

По разноските пред настоящата инстанция - доколкото подсъдимата С. С. е призната за невиновна и присъдата се потвърждава с настоящото решение, с оглед императивната разпоредба на чл. 190, ал. 1 от НПК, подсъдимата има право на разноски, ако е извършила такива, които следва да ѝ бъдат заплатени от частната тържителя. Пред въззивната инстанция е представен договор за правна защита и съдействие, в който е отразено заплащане в брой на адвокатско възнаграждение по настоящото дело в размер на 600,00 лева. Доколкото разноските са реално извършени, с настоящото решение частната тържителя А. А. следва да бъде осъдена да заплати посочената сума на С. С..

Волен от горното, СЪДЪТ

РЕШИ:

ИЗМЕНЯ Присъда № 24 от 27.10.2023 г., постановена по НЧХД № 20235210200027 по описа за 2023 г. на Районен съд – Велинград, с която подсъдимата С. С. С., ЕГН *****, българска гражданка, с адрес в *****, общ. Велинград, *****, омъжена, неосъждана, с основно образование, безработна, е призната за невиновна и е оправдана за

престъпление по чл. 130, ал. 1 от НК, **В ЧАСТТА Й** за цифрово посочената правна квалификация, **КАТО** преквалифицира деянието в такова по чл. 131, ал. 1, т. 3, предл. 1, във връзка с чл. 130, ал. 2 от НК.

ПОТВЪРЖДАВА присъдата в останалите ѝ части.

ОСЪЖДА А. М. А., ЕГН *****, с адрес: *****, общ. Велинград, *****, **ДА ЗАПЛАТИ** на С. С. С., ЕГН *****, с адрес: *****, общ. Велинград, *****, направените пред въззивната инстанция разноси за адвокатско възнаграждение в размер на 600,00 лева (шестстотин лева).

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____